

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Fărâme de șoapte

Traducere din engleză de
Lumița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Imagine coperta © 2013 by Tom Corbett
Design copertă: Whitney Manger

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Maria Mușuroiu
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAUFMAN, AMIE

Fărăme de șoapte / Amie Kaufman și Meagan Spooner ; trad.:

Luminița Gavrilă. - București : Editura Trei, 2015

ISBN 978-606-719-387-9

I. Spooner, Meagan

II. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111(94)-31=135.1

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: This Shattered World

Autori: Amie Kaufman și Meagan Spooner

Copyright © 2014 by Amie Kaufman and Meagan Spooner

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-387-9

*Pentru Marilyn Kaufman și Sandra Spooner,
care ne-au fost mereu aliați de nădejde
și ne vor susține mereu, în toate bătăliile noastre*

Fata stă pe un câmp de luptă; este strada pe care a crescut. Oamenii de aici nu știu că vine războiul și, de fiecare dată când ea deschide gura ca să-i avertizeze, orașul numit Noiembrie îi acoperă glasul. O mașină trece cu scrâșnet de roți, o sirenă sună, copiii râd, pe un holopanou publicitar suspendat rulează iar și iar aceeași reclamă. Fata țipă, dar numai porumbeii de la picioarele ei o aud. Speriați, își iau zborul și dispar în labirintul vesel și colorat de sârme cu rufe puse la uscat și lampioane ce se intersectează deasupra. Nimeni n-o aude.

1. Jubilee

Un tip din celălalt capăt al barului se tot uită la mine. Îl văd doar pentru că am obiceiul să stau aplecată, sprijinită cu coatele pe suprafața de platen, ca să pot să văd pe lângă șirul de capete. De aici pot să observ toată încăperea uitându-mă în oglinda de deasupra barmanului. Tipul la care mă uit folosește același truc.

E nou pe-aici. În primul rând că nu l-am mai văzut și în al doilea rând are privirea aceea. Cu siguranță e un recrut, care vrea să demonstreze ceva, așa cum fac toți la început. Doar că el se uită prin preajmă, atent să nu-i deranjeze pe ceilalți, și nu se arată prea familiar cu nimeni. Poartă uniformă de camuflaj, cu tricou și jachetă, dar hainele nu-i vin bine, îi sunt puțin cam strâmte. Poate pentru că e nou și n-au avut timp să i le comande pe măsura lui. Sau poate pentru că uniforma nu-i a lui.

Totuși, nou-veniții află încă din prima săptămână că nu trebuie să se dea la căpitanul Chase, nici atunci când vine la Molly Malone's. Nu mă interesează. La optsprezece ani ești prea tânără să faci pe dura, dar e mai bine să le dai de înțeleș asta de la bun început.

Dar tipul ăsta... tipul ăsta mă pune pe gânduri. Mă face să uit de chestia asta. Păr negru rebel, sprâncene groase, ochi periculos de dulci. Buze senzuale, cu un mic surâs abia reținut în colțul gurii. Are o gură de poet. Artistică, expresivă.

Îmi pare ciudat de cunoscut. Stropi de condens se formează pe paharul pe care îl țin în mână. Ba nu — l-aș recunoaște pe tipul ăsta dacă l-aș mai fi văzut.

— Toate bune?

Barmanul se interpune între noi, sprijinindu-se de bar și înclinând capul spre mine. E un bar mizer, pe un drum mizer, având un nume cu rezonanță nostalgică: Molly Malone's. Probabil inspirat dintr-o poveste cu fantome de origine irlandeză, origine pe care o revendică și acest grup de terraformatori de sacrificiu. „Molly“ este un chinez chel, de aproape 140 de kilograme, cu o crizantemă tatuată pe gât. Am devenit favorita lui încă de când am aterizat aici și nu doar pentru că, mulțumită mamei mele, mă număr printre puținii care vorbesc bine mandarina.

Mă uit la el ridicând din sprânceană.

— Vrei să mă îmbeți?

— Trăiesc, visez și *sper*, gagico.

— Mai așteaptă, Molly.

Mă opresc și-mi îndrept din nou atenția spre oglindă. De data asta, tipul vede că mă uit la el și îmi răspunde cu o privire îndrăzneț. Rezist impulsului de a mă uita în altă parte și mă aplec spre barman.

— Hei, Mol — cine-i tipu' de la capătul tejghelei?

Molly e suficient de inspirat să nu se uite peste umăr și, în loc de asta, începe să clătească un pahar.

— Ță drăguț?

— Mmm.

— Cică abia a fost detașat aici și vrea să ia pulsul locului. Pune o grămadă de întrebări.

Ciudat. De obicei, răcanii vin cu trupa, plutoane întregi de băieți și fete cu figuri mirate și stinghere, fiecare așezându-se acolo unde i se spune. O voce mică din mintea mea îmi spune că nu-i chiar așa, că și eu am fost odată răcan și asta cu doar doi ani în urmă. Dar nu pot să nu observ că ei sunt groaznic de nepregătiți pentru viața de pe Avon.

Totuși, tipul ăsta e altfel — și e singur-singurel. O suspiciune îmi zbârlește părul la ceafă și-mi ascute privirea. Aici, pe Avon, *altfel* înseamnă de obicei *periculos*.

— Mersi, Molly.

Îl stropesc cu apa condensată de pe vârful degetelor, iar el se ferește zâmbind și se întoarce la clienții lui.

Tipul mă privește în continuare. Zâmbetul pe care îl are în colțul gurii nu mai este atât de discret acum. Știu că mă uit insistent la el, dar nu-mi pasă. Dacă este într-adevăr soldat, pot să spun că îl analizez în calitatea mea de ofițer, căutând semne de avertisment. Doar pentru că sunt în afara orelor de serviciu nu înseamnă că îmi las deoparte responsabilitățile. Când Furia e pe cale să lovească pe careva dintre noi, vine fără să ne avertizeze.

Nu pare să fie cu mult mai mare decât mine, deci, chiar dacă s-a înrolat în ziua când a împlinit șaisprezece ani, nu cred că are mai mult de doi ani de armată. Destul cât să devină arogant — prea puțin ca să știe că ar trebui să-și șteargă rânjetul ăla de pe față. După câteva săptămâni petrecute pe Avon, o să-i dispară de la sine. Are un chip ca dăltuit în piatră, cu o bărbie perfectă care mă

tentează s-o pocnesc. Umbra de barbă nerasă de pe obraji îi subliniază trăsăturile. Tipii de genul ăsta ajung invariabil niște nemernici, dar de unde stau eu, el nu-mi pare a fi decât un tip frumos. Desprins parcă dintr-o pictură.

Un tip ca el mă face să-mi doresc să cred în Dumnezeu.

Misionarii ar trebui să-i recruteze pe cei ca el înainte ca armata să pună mâna pe ei. La urma urmei, nu trebuie să fii frumos ca să împuști oameni. Dar ca să propovăduiești credința, eu cred că ar ajuta.

Fără să-mi dezlipesc ochii de el în oglinda de deasupra, îi fac semn din cap că vreau să stăm de vorbă. El înțelege mesajul, dar întârzie să-mi răspundă. Într-un bar obișnuit, pe o planetă obișnuită, asta ar însemna că nu-l interesează sau că se lasă greu de abordat. Dar cum eu nu caut ce caută oamenii într-un bar obișnuit, ezitarea lui mă pune pe gânduri. Fie nu știe cine sunt, fie nu-i pasă. Nu cred că este prima variantă — pe bolovanul ăsta, oricine o cunoaște pe Lee Chase, oricât de nou ar fi. Dar dacă e varianta a doua, înseamnă că nu-i un recrut oarecare.

O fi vreun figurant de la Comandamentul Central, care încearcă să nu se facă remarcat îmbrăcându-se ca noi? Un agent de teren trimis de Terra Dynamics, care a venit să vadă dacă armata își face datoria pentru a preveni izbucnirea unei revolte generale? Nu e ceva neobișnuit ca o corporație să trimită spioni ca să se asigure că guvernul își respectă obligațiile din contractul de terraformare. Ceea ce nu face decât să ne îngreuneze nouă munca. Corporațiile fac mereu presiuni pentru a putea angaja mercenari, dar întrucât Consiliul Galactic nu se arată prea încântat de ideea de a avea prin preajmă forțe armate private, nu le rămâne decât să solicite forțe

guvernamentale. Poate că e chiar *de la* Consiliul Galactic și a venit să vadă ce se întâmplă pe Avon înainte de inspecția planetară de peste două luni.

Indiferent cine e, pentru mine nu-i a bună. *Oare de ce oamenii ăștia nu mă lasă în pace să-mi fac treaba?*

Tipul cu părul negru își ia berea și se îndreaptă spre mine, în celălalt capăt al barului. Simulează bine o timiditate entuziastă, de parcă ar fi surprins că a fost remarcat, dar pe mine nu mă păcălește.

— Hei, îmi spune el în loc de salut. Nu vreau să te sperii, dar se pare că băutura ta e albastră.

Este una dintre invențiile lui Molly pe care câteodată mi le oferă gratis, ca pretext pentru a prepara un cocktail în loc să umple cănila cu bere.

Mă hotărâsc rapid. Dacă vrea să facă pe sfiosul, pot să fac și eu pe sfioasa. E destul de atrăgător, iar curiozitatea nu-mi dă pace — vreau să văd ce se întâmplă dacă intru în joc. Știu că nu se poate să-l intereseze persoana mea. Cel puțin nu în sensul în care pretinde el.

Pescuiesc săbiuța de plastic — e roz-neon — din paharul de martini și mănânc cireșele înfipite în ea, una câte una. Tipul își fixează privirea pe buzele mele, stârnind în mine un fior de încântare. Molly nu are prea des ocazia să prepare cocktailuri — și eu nu am prea des ocazia să flirtez.

Îmi las buzele să se relaxeze într-un zâmbet și mă aplec puțin spre el.

— Îmi place culoarea albastră.

Deschide gura ca să răspundă, dar e nevoit să tușească îndelung ca să-și dreagă vocea.

— Ai luat cumva vreun microb din mlaștină? Îl întreb eu prefăcându-mă îngrijorată. Te rezolvă Molly.

Băuturile lui vindecă orice, de la sentimente rănite până la apendicite.

— Chiar așa?

Și-a recăpătat vocea și zâmbetul. Ghicesc o strălucire dincolo de masca asta de nou-venit — *ce să zic!* — pe care o poartă: plăcere. Se distrează.

Și *tu te distrezi*, remarcă o voce mică și malițioasă din mintea mea. O ignor.

— Dacă ai puținică răbdare, vom afla dacă mi se albăstrește și limba.

— E cumva o invitație să fac o inspecție personală?

Observ câțiva oameni de-ai mei așezați la o masă mai în spate; se uită la mine și la tipul cel nou, așteptând fără îndoială să vadă dacă se leagă ceva.

— Dacă îți joci bine cărțile.

El râde, sprijinindu-se într-un cot de bar. E un mic gest de capitulare, o pauză de joc. Nu încearcă să se dea la mine, ci mai degrabă vrea să vadă cu cine are de-a face.

Îmi pun paharul pe tejghea, lângă un set de inițiale scrijelite pe suprafața din material compozit. Erau aici dinainte să apar eu, iar autorul lor a plecat de mult.

— Asta e partea în care, de regulă, te prezinți, Romeo dragă.

— Și să-mi risipesc aura de mister? mă întrebă tipul ridicând din sprâncenele-i groase. Sunt sigur că Romeo nu și-a scos masca atunci când a întâlnit-o pe Jubilee.

— Pe Julieta, îl corectez eu încercând să nu tresar la auzul numelui meu.

Probabil că e nou și de-aceea nu știe cât de mult urăsc chestia asta. Totuși, mi-a furnizat un indiciu valoros. Dacă tipul ăsta a auzit de Shakespeare, înseamnă că a studiat undeva, pe-afară. Locuitorii ținuturilor mlăștinoase

abia dacă sunt în stare să citească un manual de instrucțiuni, darămite cărțile vechilor clasici.

— Oh, o intelectuală? răspunde el cu ochii sclipind. Ciudat loc pentru o fată ca tine. Pe cine ai supărat de ai ajuns pe Avon?

Mă reazem cu spatele de bar, sprijinindu-mă în coate. Într-o mână țin săbiuța de plastic cu care mă joc, răsucind-o între degete.

— Așa sunt eu, turbulentă.

— Exact genul de fată care-mi place mie.

Romeo se uită în ochii mei zâmbind, apoi privește în altă parte. Dar nu înainte să văd că este tensionat. E greu să-ți dai seama, dar eu am fost instruită să observ acești curenți invizibili, fluxul și refluxul energiei unei persoane. Un tic nervos aici, un rictus dincolo. Uneori astea sunt singurele semne de avertizare înainte ca persoana să se autodetoneze și să mori odată cu ea.

Adrenalina îmi ascute simțurile și mă aplec în față. Aerul de aici miroase a bere vărsată, a fum de țigară și a odorizant de cameră, dar nimic din toate astea nu acoperă mirosul invaziv al mlaștinilor de-afară. Încerc să fac abstracție de râsetele oamenilor din plutonul meu care se aud în fundal și mă uit mai atentă la Romeo. În lumina slabă, nu-mi dau seama dacă are pupilele dilatate. Dacă e nou-venit pe planeta asta, nu cred c-a avut timp să cadă victimă Furiei — doar dacă n-a fost transferat aici din altă parte de pe Avon.

Sub privirea mea atentă, își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi se redresează.

— Ascultă, spune el pe un ton deodată mai aspru, dă-mi voie să-ți plătesc eu consumația, apoi te las să-ți vezi de treaba ta.

A reușit să mă citească. Știe că sunt suspicioasă.

— Stai puțin.

Mă întind și-i pun mâna pe braț. E o atingere blândă, dar fermă. Va trebui să se smucească dacă vrea să plece înaintea să-l las eu.

— Tu nu ești soldat, îi spun eu într-un final. Și nici localnic. Asta mă nedumerește puțin. Doar n-o să mă lași nesatisfăcută, nu?

— Nesatisfăcută?

Tipului nu-i tremură nicio clipă zâmbetul de pe buze. E tare. Probabil că e vreun spion care lucrează de partea concurenței companiei TerraDyn. De la Nova Tech, SpaceCorp sau una dintre companiile învecinate care au spațiu atribuit pe Avon.

— Nu-i frumos, căpitane Chase.

Renunț să mă mai prefac.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus cum mă cheamă.

— De parcă Chase-față-de-piatră ar avea nevoie de prezentare.

Deși n-ai să-i auzi niciodată pe oamenii mei spunându-mi așa, cel puțin nu în prezența mea, porecla s-a răspândit ca focul încă din primele zile de când am venit aici. Nu răspund, însă îi cercetez trăsăturile feței și încerc să-mi dau seama de ce mi se pare atât de cunoscut. Dacă e vreun infractor, probabil că i-am văzut fotografia în baza de date.

El schițează un mic gest de a-și elibera brațul ca să vadă cât sunt de hotărâtă să-l rețin.

— Uite ce e, nu sunt decât un tip care vrea să-i ofere unei fete ceva de băut. Așa că ce-ar fi să mă lași să fac chestia asta, apoi putem să ne vedem fiecare de treaba lui și să visăm la ce-ar fi putut fi?

Strâng din dinți.

— Ascultă, Romeo.

Îmi încleștez degetele — îi simt mușchiul încordat sub mâna mea. Nu-i un slăbănog, dar eu sunt mai bine instruită.

— Ce-ai zice să mergem amândoi la cartierul general și să stăm de vorbă acolo?

Mușchiul antebrațului său se contractă sub palma mea, iar eu mă uit la mâna lui. E goală — dar apoi el se foiește și deodată simt că mă înghiontește în coaste cu ceva ce ține în cealaltă mână. Avea o armă sub cămașă. *Fir-ar să fie*. E veche, o armă de foc din metal mățuit, nu un Gleidel cu linii suple cu care sunt obișnuită. Nu-i de mirare că poartă jachetă, în ciuda faptului că în bar e cald. Mânecele lungi îi ascund tatuajul codului genetic, o spirală desenată pe antebraț pe care toți localnicii o primesc la naștere.

— Scuze, îmi spune el aplecându-se mai aproape de mine ca să ascundă arma dintre noi. Eu chiar nu voiam decât să-ți fac cinste cu o băutură și să plec.

În spatele lui îi văd pe oamenii mei strânși în jurul mesei, râzând și aruncându-ne din când în când o otheadă. Deși jumătate dintre ei se apropie de treizeci de ani, se comportă ca o gașcă de clevetitori. Mori, unul dintre cei mai în vârstă soldați ai mei, mă privește o clipă, dar apoi se uită în altă parte înainte să apuc să-i transmit ceva din priviri. Este și Alexi acolo, cu părul lui roz și zbârlit, dat cu gel; stă și se uită la perete peste măsură de interesat. Din perspectiva lor, eu îi permit tipului ăștia să stea grămadă pe mine.

În sfârșit, Chase-față-de-piatră se distrează și ea. Soldații vin și pleacă de pe Avon atât de des, încât toți cei

de-aici n-au cunoscut decât ultimele luni de armistițiu — simțurile lor nu sunt ascuțite de luptă. Nu sunt suficient de suspicioși.

— Faci mișto de mine?

Am arma la șold, dar stăm destul de aproape unul de altul pentru ca el să poată să mă împuște înainte să ajung la ea.

— Doar nu-ți închipui c-o să-ți iasă figura.

— Nu prea mi-ai dat de ales, nu crezi?

Se uită la tocul armei de la șoldul meu.

— Mi se pare că ești cam gros îmbrăcată, căpitane. Lasă arma pe scaunul ăla. *Încet.*

Mă uit cu coada ochiului la Molly, dar el se relaxează ștergând niște pahare și uitându-se la holovidul din celălalt capăt al teighelei. Încerc să captez atenția cuiva — a *oricui* —, dar toți au grijă să mă ignore, nerăbdători să povestească mai târziu că au văzut cum un tip a agățat-o pe Chase la barul lui Molly. Răpitorul meu mă camuflează cu corpul lui în timp ce-mi scot Gleidelul și îl așez unde mi-a spus. El mă cuprinde cu o mână de talie și mă întoarce spre ușă.

— Mergem?

— Ești un idiot.

Îmi încleștez pumnii și bețișorul roz de cocktail îmi intră în palmă. Apoi mă întorc puțin, prefăcându-mă că vreau să mă opun pentru a-i testa strânsoarea și echilibrul. Aha — se apleacă prea mult în față. Îmi încordez mușchii și mă smucesc, lăsându-mă pe spate și răsucindu-mi brațul. Mă doare groaznic, dar...

El mormăie printre dinți și mă împunge și mai tare cu țeava pistolului în coaste. Dar nu-mi dă drumul. Se pricepe. *Fir-ar să fie, FIR-AR SĂ FIE.*

— Nu ești prima persoană care mă refuză, spune el respirând ușor precipitat.

— Bine — au, hai că merg, OK?

Îl las să mă conducă spre ieșire. Aș putea să-l provoc, dar dacă e atât de prost să vină cu o armă într-o bază militară, ar putea fi la fel de prost și să tragă cu ea. Și dacă s-ar ajunge la un schimb de focuri, oamenii mei ar putea fi răniți.

Oricum, cineva tot ne va opri. Alexi, cu siguranță — el mă cunoaște prea bine ca să lase să se întâmple una ca asta. Cineva va vedea arma — cineva își va aduce aminte că niciodată căpitanul Chase nu pleacă de la bar cu necunoscuți. Ea nu pleacă de la bar cu nimeni. Cineva își va da seama că e ceva în neregulă.

Dar nimeni nu-și dă seama. În timp ce ușa se închide în urma noastră, din bar se aude un cor de chiote și fluerături, semn că toți oamenii mei încep să glumească pe seama mea și să comenteze ca niște țate. *Nemernicilor, bombăn furioasă în sinea mea, mâine-dimineață am să vă pun să faceți atâtea ture de alergare încât o să vă pară rău că nu v-a răpit PE VOI un rebel.*

Pentru că exact asta este. Nu știu cum de-a auzit de Shakespeare sau unde s-a antrenat, dar probabil că e un șobolan de mlaștină. Ei își spun Fianna — războinicii —, dar nu sunt decât niște infractori sângeroși. Cine altcineva ar îndrăzni să se infiltreze într-o bază militară, înarmat cu un amărât de pistol din vremuri imemorabile? Măcar asta arată că nu există pericolul să aibă accese de violență descreierată, deoarece Furia criminală de pe Avon îi afectează doar pe cei veniți de pe alte planete. Nu trebuie să-mi fac griji decât pentru violența obișnuită, de zi cu zi, la care se dedau cu atâta ușurință acești locuitori ai mlaștinilor.

Mă trage de pe aleea principală în întunericul dintre bar și magazia de alături. Atunci mă străfulgeră un gând: n-am să pun pe nimeni să facă ture de alergare mâine-dimineață. Sunt un ofițer militar capturat de un rebel. Probabil că n-am să-i mai văd niciodată pe soldații mei, pentru că voi fi moartă până mâine-dimineață.

Cu un răcnet, îmi trag mâna înapoi și în jos, înfigând în coapsa individului lama săbiuței din plastic roz pentru cocktail. Înainte să aibă timp să reacționeze, o răsucesc cu sălbăticie și îi frâng mânerul, lăsând bucata de plastic roz-neon înfiptă în mușchi.

Măcar n-am să mor fără să mă lupt.

Băieții se joacă pe alee cu petarde făcute din bucăți de sfoară furate din templu. Fata îi privește printr-o gaură în zid, cu fața lipită de cărămida veche. Ieri a fost rândul preotului luteran să slujească în templu, dar mâine este o nuntă și vine rândul mamei ei să transforme lăcașul mic cât o cutie din capătul străzii astfel încât să semene cu amintirea mult prea îndepărtată a ceremoniilor tradiționale de pe Pământ.

Băieții aprind petardele și așteaptă să vadă cine poate să țină bețele roșii cel mai mult înainte să le arunce ca să pocnească asemenea unor focuri de armă trase în aer. Fata se strecoară printr-o deschizătură în zid, se repede spre băiatul cel mai mare și-i smulge din mână o petardă aprinsă. Pielea i se înfioară din cauza căldurii fitilului care arde sfârâind, dar ea refuză să-i dea drumul.

2. Flynn

Durerea mă săgetează în tot piciorul și pentru o clipă slăbesc strânsoarea. Ea se mișcă fulgerător și scapă.

Nu-mi rămâne decât o fracțiune de secundă să acționez și, dacă ratez, ea mă va ucide. Fac un salt înapoi când ea se năpustește spre mine și liniștea nopții este străpunsă de un foc de armă. Arma *mea*. Ea aterizează în noroi, cu un geamăt de durere, dar n-am timp să evaluez cât de grav am rănit-o. Probabil că toată baza a auzit împușcătura și, chiar dacă ecoul ricoșează printre clădiri, mă vor găsi cât de curând.

Dau să mă întind spre ea, dar ea deja se mișcă; nu este grav rănită sau poate că adrenalina îi dă putere. Mă lovește cu piciorul peste braț și mi-l amorțește de la cot în jos. Arma îmi sare din mână, alunecând pe pământul ud.

Amândoi ne aruncăm după ea. Ea mă lovește cu cotul în plexul solar, dar ratează la milimetru — rămân mai degrabă cu răsuflarea tăiată decât pe jumătate mort, luptându-mă să respir în timp ce mă forțez să mă mișc. Ea se târăște pe burtă înaintea mea și eu o apuc de gleznă, chinuindu-mă prin mocirlă s-o trag înapoi, înainte să pună mâna pe armă sau să strige după ajutor.

Poate că ea este antrenată, dar eu lupt pentru familia mea, pentru casa mea, pentru libertatea mea. Ea luptă pentru un nenorocit de cec de salariu.

Câtva timp nu se aude decât zgomotul aspru și sacadat al respirației noastre în timp ce ne luptăm să ajungem unul înaintea celuilalt. Apoi mâna mea găsește mânerul familiar al pistolului bunicului meu. O lovesc cu cotul în față; ea se eschivează cu ușurință, dar se îndepărtează destul cât să am timp să mă rostogolesc și în final să îndrept arma spre fruntea ei.

Încremenește. Îi văd doar ochii sclipind întunecați și furioși, uitându-se într-ai mei. Nu pot să vorbesc; respir prea greu și sunt prea confuz. Încet, ea ridică mâinile cu palmele spre mine. Se predă.

Nu-mi doresc decât să mă prăbușesc în noroi. Dar aud strigătele soldaților care caută intrușii, încercând să identifice de unde s-a auzit împușcătura. Nu mai am timp. Trebuie s-o duc la barcă — dacă o las aici, o vor găsi prea repede, iar eu n-o să am timp să dispar în mlaștină.

Îi fac semn cu arma să se ridice în picioare. Mă ridic și eu cu greu, apoi o apuc de braț și i-l răsucesc la spate. Lipesc pistolul de ea ca să-l simtă.

Am degetele ude și lipicioase de la sângele ei, dar este prea întuneric ca să-mi dau seama dacă e mult sau nu. Știu că am nimerit-o; am văzut-o căzând. Dar acum merge pe picioarele ei, deci rana n-o împiedică prea mult. Probabil că glonțul doar a șters-o.

Încerc să-mi liniștesc respirația și trag cu urechea la zgomotul făcut de soldați. Acum va fi și mai greu să ies din bază; îmi pare rău că n-am avut timp să mă camuflez dându-mi pe față cu noroiul de pe jos. Ea are pielea mai